

SOMMAREN SOM GICK

Nu är snart sommaren 2017 slut, men vad hände egentligen denna sommar. I juni kändes det väldigt tomt här på Kalven, inga människor och inga djur förutom rådjuren som jag mötte varje kväll. Men det ändrades och snart fylldes husen med både vuxna och barn.

Midsommaraftonen började med fint och soligt väder och stängen kunde resas som vanligt. Men precis klockan två när vi skulle börja sälja lotter började det regna. Det småregnade även en timme senare när vi dansade runt midsommarstången och därför flyttade vi lekarna på lekplatsen till midsommardagen.

På årsmötet den 7 juli efter förhandlingar invigde vi Boden. Det var många som ställde upp och det blev en mycket trevlig tillställning med bubbel, tilltugg, kaffe och otroligt goda tårter.

Drygt en vecka senare var det dags för ytterligare en fest i Boden då Mona, vår hamnvärd, firade sin 80-årsdag med mingel för alla på Kalven.

Den 22 juli hade vi vår traditionella visfest. Jag kände en viss oro inför den här visfesten för vi hade inte så många som skulle uppträda. Men så fel jag fick! Det här blev en otroligt bra visfest med många artister. Elisabeth Wikberg hade med sig sin son och en dragspelare, Sixten sjöng Bob Dylan, familjen Eliasson sjöng, barnen sjöng »Idas sommarvisa«, Edit och Harriet sjöng »Goliat« och sist men absolut inte minst sjöng och spelade Erik Sjökvist med kompisar. Jag tror att de sistnämnda hade kunnat spela hela kvällen och det gjorde de visst uppe hos Eliassons.

Dagen därpå var det dags för boule-tävling. Det här året hade jag bett fler personer än förra året att baka kaffebröd som vi skulle sälja under dagen. När jag kom ner till bryggan med kaffet klockan tio så var det redan uppdukat som på ett fint konditori. Helt otroligt!

I slutet av juli hade vi vår sista röjning för säsongen. Det var över 40 vuxna som ställde upp och det röjdes på

många olika ställen. Bland annat tog vi ut allt som fanns i verktygsboden och satte upp nya hyllor dit vi ställde allt i bättre ordning än tidigare.

Tjörnekalv-golfen gick av stapeln den 29 juli i stundtals hållande regn. Segrade gjorde Karl Gadd, som kommer att ordna nästa års golfävling.

Veckan efter blev det »Kalven runt« med TJÖSS, Loppis och grovsopshämtning. Veckan därpå avslutade vi sommarens aktiviteter med vår traditionella Räkfest.

I det här numret, nr 31, kan du läsa två artiklar om två personer som har hört till Kalven länge och faktiskt lika länge – trots ålderskillnaden.

Till slut vill jag tacka ALLA som har hjälpt till på något sätt och till alla som har deltagit i våra aktiviteter. Ett STORT TACK TILL DIG för att du ställer upp!

*Inger Öhrn
ordförande i Intresseföreningen*

KALVEBLADET SPONSRAS AV

Smycka • Gullbergs Ur Guld www.smyckaall.m.se

TECHAB www.techab.se

Visual Communication AB www.visual.se

Wahlström & Stejner Arkitekter AB www.wahlstrom-stejner.se

VILL DU OCKSÅ sponsra Kalvebladet? Hör av dig till: inglind14@gmail.com

ANSVARIG UTGIVARE Inger Öhrn ingerohrn@gmail.com

REDAKTION OCH DIGITALORIGINAL

Viera Larsson, viera.larsson@visual.se

TRYCK Ale tryckteam

JAG – EN GENERATIONARE!

VAD ÄR EN GENERATIONARE OCH VEM ÄR JAG?

Jag är Hildas mamma, Margaretas dotter, Svea och Johns barnbarn, Jannes barnbarnsbarn, ... - alltså en generationare. Sådär 5–6 generationer bakåt som Kalvebo bör väl räcka!

Att komma till Kalven nu på 2000-talet som vuxen är helt annorlunda än att som barn komma till mormor.

Nu är vi mer som sommargäster medan vi då var nästan bofasta. Mormor Svea, som varit lärarinna på öns skola under många år (det var så hon kom till ön, träffade morfar och blev kvar), var en person som alla kände.

När mamma och vi barn kom, strax efter höskörd och midsommarfirande hemma i Kinna, väntade mormor med nybäddade sängar, hembakt i frysen och antagligen stekt makrill som var en av favoriterna redan då. Ibland kunde vi till och med få stekt makrill till frukost. Eftersom det var en ganska lång promenad från bryggan och upp till huset var det bäst att steka dem direkt så att de inte hann härskna. Mmmm! Eftersom jag är minstingen i familjen fick jag alltid »rumpbitarna« där det inte fanns några ben. Det gäller fortfarande trots att det finns yngre förmågor i familjen!

En annan frukostfavorit var att vakna till doften av nygräddade pannkakor, snubbla ner för trappan och slinka in på kökssoffan och hugga in på den stora, varma högen som stod mitt på bordet! Den känslan!!!

Vi tog ofta med matsäck med till badet, men när det var dags för middag på kvällen ringdes det i den gamla skolklockan och vi barn snabbade oss hem. De andra barnen hade andra signaler. Vi åt alltid i trädgården för då var det sol på somrarna.

När jag var barn på ön fanns det inte på kartan att man satt i sjöbodarna och åt. Det är en arbetsplats. Punkt slut.

Inte heller badades det i hamnen. Åtminstone inte frivilligt. Det hände väl ibland att någon plumsade i. Det var högst ofrivilligt, men ganska troligt när lekarna gick ut på att klättra runt och jaga varandra under betongbryggorna, hoppa mellan alla ekorna på tid, ha öronmanetskrig osv.

Vi stannade på ön. Handla fick vi förstås ro över till Rönnäng och göra. Så nån gång i veckan tog vi oss hela vägen till Bloméns för att skaffa det nödvändigaste. Gröna äpplen (se bild!), persikor, mjölk och annat viktigt. Som tack för hjälpen (inte så mycket hjälp antagligen) skickade mormor med en peng att handla för. Jag valde alltid godishalsband eller mjukglass. Flytvästen med vita glassfläckar på kragkanterna hänger fortfarande kvar i sjöboden!

Alla bad skedde på öns badplatser. När syskonen var små var det Sunt, men när de blev äldre, och jag fortfarande var liten, ville de vara på tuffare bad. Storesnabbe och Glasa var favoriter. De hoppade och dök och jag guppade omkring i en simring. Antagligen lärde jag mig simma en gång när luften gick ur. I Glasa hittade vi en badtoffla i den lilla »sjön«. Den kallas fortfarande Dojasjön i vår familj.

På väg till Sunt fanns min triangelformade »hoppe-sten«. Alla beordrades att hoppa på den varje gång vi passerade. En dag i yngre tonåren var den borta!! Hade vi lyckats hoppa ner den?

Inte ens för att få höra predikan behövde man lämna ön. Varje söndag spelades den in och skickades med färjan till ön. När mormor lyssnat klart följde jag gärna med och lämnade vidare. Ofta gick vi till Lisa och hon bjöd, om man hade tur, på en karamell och om man har otur på ett skrynkligt äpple från skåpet som luktade gammalt.

Vi lämnade alltså inte ön. Första gången jag var på Åstol var jag nog mer än 15 år. Vi åkte dock till Skärhamn en gång varje sommar och gick på konstutställning. Jag minns än lukten av de torkade lutfiskarna som fanns överallt. Jag var väldigt orolig att mamma skulle köpa en tavla och att den skulle fortsätta stinka hemma hos oss.

Nu åker även vi över sundet och till andra öar titt som tätt, men de skönaste dagarna är ändå när man slipper fara omkring, och har man tur kan man få pannkakor till frukost även nuförtiden! Vi tar oss ett dopp efter maten vid sjöboden. Om morfar sett det skulle han nog tro att vi var helt från vetten, skakat på huvudet och låtit oss hållas. Vi barnbarn gjorde aldrig fel!

Och exakt så ska det vara. Det kallas utveckling!

Tjörnekalv bara finns där för oss generationare. Vi vet inget annat. Det är nån slags trygghet att vara i det hus morfar och mormor byggde, precis som de ville ha det, på den bästa platsen de kunde tänka sig.

Men tro nu inte att det skulle vara bättre att vara Kalvebo sen flera hundra år jämfört med att ha kommit till ön på senare år. En nyKalvares spade gräver lika djupt på röjningarna, era stämmor ljuder lika klart på visfesten, ni dansar lika bra runt midsommarstången (utom små grodorna! Skärpning) som vi generationare.

Hav förtröstan, det är kanske bara sådär 150 år till er släkt också är generationare om ni så vill.

Det är inte så länge, snart är ni där!!

Elisabeth Andreén

VEM ÄR VIERA BENICKÁ?

Ända sedan första utgåvan av Kalvebladet 1999 har Viera Larsson ansvarat för grafisk design av vår tidning. Vi har nu producerat 30 stycken utgåvor och tycker att det är hög tid att få höra Viera berätta lite om sin historia och hur har hon hamnat på Tjörnekalv. Vi vet att Viera är gift med Sixten som är född och uppvuxen på Tjörnekalv. För att få veta mer om hennes bakgrund satte vi ihop några frågor – och här kommer hennes svar.

• Var är du född och uppvuxen?

Jag fyllde nyss 70 och föddes i staden Košice som ligger i östra (numera) Slovakien. Efter gymnasiet flyttade jag till huvudstaden Bratislava, där jag påbörjade mina studier i arkitektur.

• När och hur träffade du Sixten?

Studentlivet var extra spännande 1968, då vårt centralstyrda land började att öppna sig mot resten av världen. Under Prag-våren beviljades resor till väst och jag tog mig tillsammans med en kompis till Sverige. Kompis till en kompis var en kompis till Sixten – och för att vi båda var arkitektstuderande skulle vi utbyta studieerfarenheter. Så en kort bilutflykt ordnades till Sixtens spännande föräldrarhem. Ja, vi träffades för första gången sommaren 1968 just på Tjörnekalv. Jag blev helt förtrollad av den exotiska ö-miljön! Erfarenheter som Sixten och jag flitigt började utbyta ledde till att i december 1969 gifte vi oss i min hemstad. Det var kanske »i sista stund« innan gränserna stramades åt på nytt och mitt resande var möjligt endast för att jag var gift med en svensk. Jag fick mitt svenska medborgarskap efter 7 år i Sverige.

• Hur var det att växa upp i dåtida Tjeckoslovakien?

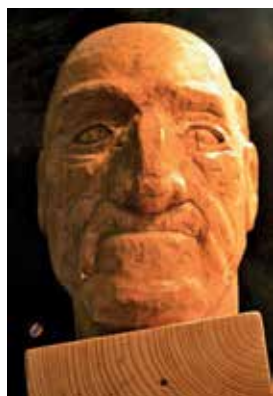
Sixten och jag har ofta jämfört vår uppväxt och bakgrund. Jag var ett stadsbarn med närhet till all service, teater, bio, pionjär-aktiviteter, med närhet till skola, målarskola, musikskola och universitet. Om man lever i ett »stängt« system vet man inte riktigt vad man »missar«. Att vi levde i ett system med begränsningar upptäckte

Från Ola Berglund:

Ola Berglund är medlem av Facebook-gruppen »Vi som gillar Rönnäng«. Det finns många andra inslag på denna gruppssida.

Detta lär vara ett porträtt av en man på Tjörnekalv, huggen av min far Bengt ur en bit björk år 1949. »Arvid« står det under sockeln och huvudet är ca 25 cm högt. Är det någon som känner igen karl'n?

jag först som ung vuxen. Det stora och ouppnårbara suget efter att resa och se världen var nog det som kändes jobbigast. Första gången jag såg havet var jag 18.

• Hur var det att resa genom »järnridån«?

Vi reste oftast med bil genom Östtyskland eller Polen. Vägarna var i dåligt skick, ofta under reparation, med mycket trafik och ganska slarviga trafikanter. Gränskontrollen var nog värst, man kände sig nästan kränkt av gränspoliserna som ville titta igenom våra väskor och privata ägodelar. Och – det tog alltid sådan tid!

• Ni har arbetat och bott med era barn även i Afrika. Hur var det?

Att se världen och uppleva olika kulturer var både Sixtens och mitt stora intresse. Vi bodde i södra Afrika i sammanlagt 10 år. Sixten var där både FN- och Sida-anställd. Våra två döttrar, Paula och Tanja, har börjat sin skolgång i engelska internationella skolor, pratat dagligen engelska, de har ofta campat med oss i »bushen«, sett elefanter, bufflar, impala och lejon på nära håll. Under alla 10 år har dock Tjörnekalv varit vårt svenska hem för vi semestrade i Sverige under varje sommar. När Tanja i skolan skulle rita sitt hemland, ritade hon en liten ö – det var Tjörnekalv som föreställde Sverige för henne. Vi hade två bra och spännande hem.

• När startade du ditt företag Visual Communication?

Direkt efter hemkomsten, 1989. Jag har haft nytta och inspiration av min arkitektutbildning där ämnen i design och planering ingick. Jag vidareutbildade mig i grafisk design, management och vågade satsa på »eget«. Mitt kundregister var stort – jag blev anlita av både stora och små företag för framtagning av illustrationer och trycksaker. T.ex. Sida, Riksrevisionsverket, SKL, Karolinska, men även små företag och föreningar. Företagandet är fortfarande igång fast nu på »pensionärs nivå«.

• Hur tycker du det är att vara på Tjörnekalv?

Jag blev förälskad i Tjörnekalv redan 1968! Kärleken till denna vackra och gedigna plats är orubblig. Naturen, arkitekturen, vetskapen om människornas dåtid och nutid är viktiga för mig. Delad gemenskap, engagemang och respekt för varandra värderar jag väldigt högt. Tjörnekalv är fortfarande vårt »andra« hem där vi samlas inom familjen och med vänner. Att våra fem barnbarn trivs så bra på Kalven, att de vill vara i »sina egna« badvikar, klättra på klippor, fiska och sitta i sin träkoja i kastanjeträdet – är min stora glädje. Jag vågar säga att Tjörnekalv blir även deras framtida extra »hem«.

Och till sist – att arbeta med Kalvebladet är en rolig utmaning varje sommar. Tack att ni i styrelsen, via Inge-Mar, intervjuade mig för publicering i vårt blad!

Viera

NYHETER

Maragerta Andersson
fyller 80 år
den 28 september.
GRATTIS!

FRÅN HAMNFÖRENINGEN: PLATSANNONS – HAMNVÄRD

Stora Tjörnekalvs Hamnförening söker en hamnvärd inför sommaren 2018.

Anmäl Ditt intresse till Kjell Gullberg eller någon annan i Hamnföreningens styrelse så får Du mer information. Vi kan tänka oss att dela upp sommaren mellan några Hamnvärddar.

Hamnföreningen

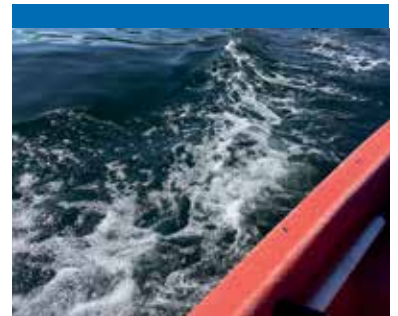
SOMMAREN 2017

STIGEN TILL KLONKEN

är nu markerad.
Följ den lättaste
vägen upp till
57 möh!

TRAMPOLINEN har
försetts med en ny
matta – kom och
hoppa!

GLÖM INTE ATT TA BILDER TILL ALMANACKAN 2018

- tema: BÅTAR
 - liggande format
 - högupplöst
 - skicka till Viera senast den 15 september
- TACK!**

Ögonblick från midsommarens två dagar, visfesten och boulemästerskapet.

Årets vinnare blev »Brända boular«
– Ida och Lena Eliasson. GRATTIS!

MEDLEMSAVGIFT 2017–2018

250 kr/person alt 500/hushåll eller ett frivilligt belopp utöver detta. Betalas till Bg 5473-6681
SWISCH nummer till vår förening är 1236172563